

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת אמר

סופרים מאפים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

פרשת אמר

סופרים מאפים

אחרי פסח בכיתתו של הרב קפלן

"כפי שכולנו יודעים", אמר הרב קפלן, "אנו נמצאים בתקופה של ספירת העומר. כדי לעזור לנו להבין ולהעריך את עוצמת המצוה המיוחדת הזו בה אנו סופרים 'ספירת העומר' מידי יום ביומו, אבא של יעקב ברזסקי, ממאפיית ברזסקי, הציע ברוב נדיבותו לתרום מאפה טעים במיוחד בכדי לחלק לכל ילד עבור כל יום בו זכר לספור ספירת העומר!"

הילדים המרוגשים (והבדרך כלל רעבים...) הריעו בקול והודו ליעקב בזמן שהרב קפלן הוציא קופסה גדולה עם הלוגו של ברזסקי והתחיל לחלק מאפים טריים.

תוך כדי שהרב קפלן התחיל להסתובב בכתה, צבי הסתובב לחברו בנימין וצחקק, "הי, בנימין, אני חושב שיש לי דרך לשכנע את הרב קפלן לתת לנו הרבה יותר מאשר רק אחד!"

בנימין חיך. "אדרבה, נסה!" אמר.

"הרב, תודה!" קרא צבי כשרבה קפלן התקרב לעברו. "אבל האם אין מחלוקת אם ספירת העומר הינה מצוה אחת או 49 מצוות? ואם זו מצוה אחת גדולה, האם אנחנו לא אמורים לקבל את כל ארבעים ותשעת המאפים היום?"

רבה קפלן חיך. "בסדר, ילדים, אין בעיה" אמר, כשאסף משניהם חזרה את המאפים. "במהלך ההפסקה אני אלך למאפיה להביא מגוון של עוגות ועוגיות."

בנימין וצבי הביטו אחד אל השני עטורים חיוכי ניצחון, לא מאמינים שהתוכנית פעלה את פעולתה בכזו קלות. "הידד!!!" לחששו שניהם בהתרגשות. את מחצית השעה הנותרת בילו בספירת הדקות עד להפסקה.

לאחר ההפסקה

הרב קפלן חזר לכתה ובידיו קופסה גדולה נוספת של המאפיה איתה פסע היישר לעברם של בנימין וצבי. "טוב ילדים, האם אתם מוכנים?"

שני הילדים הנהנו במרץ ועקבו בתדהמה אחרי תנועותיו של הרב קפלן אשר בזהירות הערים לפנייהם הר של עוגיות, עוגות, רוגעלך ועוד מאפים בתוך צלחות. 49 מאפים ערבים, כל אחד שונה ויפה מקודמו. שאר התלמידים הביטו עליהם בקנאה, כשהרב קפלן אמר, "בבקשה! תברכו!"

בנימין וצבי ברכו יחד בכוונה רבה: "בורא מיני מזונות" והתחילו לאכול מאפה אחר מאפה עם חיוך זורח. "זה כמו גן עדן!" חשבו לעצמם. קודם מאפה דובדבנים. אחר כך רוגלה ממולא שוקולד. עוגיית סוכר, עוגת תותים, סופגניית ריבה!

אבל תוך כדי שהמשיכו לאכול, הם החלו ללעוס לאט יותר ויותר... עד שלבסוף בנימין הניח את עוגת הגבינה שהחזיק ואמר, "הרב, אני לא יכול לאכול יותר. אני פשוט מלא."

"אל דאגה, ילדים!" אמר הרב קפלן בשמחה. "אנחנו פשוט נעטוף לכם את השאר למחר!" והוא החליק את שתי הצלחות עם ה- בערך 35 מאפים הנותרים לתוך שקית אטומה ושם אותם במגרה שבשידתו.

ולמחרת

"ילדים!" התחיל הרב קפלן. "זה הזמן ל'מענק' הספירה של היום!" הכתה הריעה שוב, כאשר הרב קפלן התחיל להסתובב בכתה מגיש לכולם עוגות קינמון. ואז, הוציא את הצלחות של בנימין וצבי מהמגירה שלו והגיש להם את המאפים שנותרו.

מבע של בחילה עלה על פניהם של בנימין וצבי. "הרב, פתח בנימין. אני לא חושב שאני יכול לאכול עוד מאפים." צבי הנהן בהסכמה.

"זה בסדר גמור", אמר הרב קפלן. "אני ארשה לכם לאכול אותם לאחר ההפסקה אם תרצו, כמו אתמול..."

"לא, אני חושב שהרב לא מבין את מה שאני מנסה לומר", אמר צבי. "אנחנו לעולם לא רוצים יותר מאפים. בכלל. לעולם."

הרב קפלן חיך כשהוא צועד חזרה לקדמת הכתה. "ילדים, אני חושב שהרגע למדנו שיעור חשוב ביותר על ספירת העומר!"

"ספירת העומר?" שאל בנימין. "אני אישית למדתי שיעור חשוב של מיעוט ואי רדיפה אחרי רצונות ותשוקות ואכילת כמות יתר של עוגות, גם למדתי הרבה על קיבה מלאה שמציקה מאד... אבל מה זה קשור לספירת העומר?"

"האם תהיתם פעם", שאל הרב קפלן, "למה אנחנו סופרים ספירת העומר? מה כל כך חשוב בספירה של כל יום ויום? בוודאי, אנו מצפים לחג השבועות הקרב ובא, אך התורה רוצה ללמדנו משהו אף יותר חשוב. הרב אביגדור מילר אומר שהשם **דווקא** חילק את החיים לחלקים קטנים. יש לנו ימים, חודשים ושנים. בשביל מה זה? למה השם לא עשה שתמיד יהיה אור בחוץ? למה צריך לילה ויום? השם יכל רק לשים אותנו כאן, בעולם הזה - ולומר "בבקשה! אני נותן לכם יום אחד ארוך שיהווה בערך 120 שנה. תיהנו ממנו!"

"אך להשם היתה תוכנית טובה יותר מזו. הוא רצה שנוכל להעריך תמיד את החיים, ובקומנו בכל בוקר ליום חדש זה מאפשר לנו להסתכל על כל יום כדף חלק, נקי וחדש. "תודה! יום נוסף לחיים!" זו הצורה בה אנו צריכים לחשוב בבוקר באומרנו 'מודה אני!'. וזה דבר שהשם רוצה שנלמד במשך ימי הספירה. תספור כל יום לחוד. בפני עצמו. מכיוון שכל יום בפני עצמו שווה ספירה. על ידי הספירה של כל יום בפני עצמו - אנו למדים להעריך את ההנאה שבעצם החיים בצורה שלא היינו יכולים לה אלמלא זאת. ואל תפסיקו בהגיע חג השבועות! תספרו כל יום מחייכם ותעריכו כל יום ויום!"

בתום הלימודים

"וואו", אמר בנימין, כשהוא וצבי צעדו הביתה. "איזה שיעור למדנו היום..."

"בהחלט" הסכים צבי. "איזה טפשי מצדנו לבקש את כל המאפים האלו בבת אחת ולחשוב שעוד נהנה מזה יותר בצורה זו. והרב צודק שזה לא רק נכון אודות המאפים. מעתה ואילך, אני הולך לנסות להנות מכל יום ויום שמגיע כמו שהוא. ועל זה אני אשוב כשאספור ספירת העומר הלילה."

"בנימין הנהן. "וזה הדבר עליו אני הולך לחשוב בכל בוקר כשאני מתעורר. "יום נוסף של חיים!" ובכך אוכל ליהנות מכל מאה ועשרים שנותי, בכל יום לגופו!"

בברכת בריאות ושבת שלום!